

Wilma Hollander

Verliefd in Griekenland

DUBBELROMAN

* Harteloos

* Verscheurd Verlangen

Uitgeverij Cupido

Omslag: COCO Bookmedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Foto voorzijde: © Tarragona|Dreamstime.com

Foto achterzijde: © Evgeny Karandaev|Dreamstime.com

Foto auteur: © Frits Hollander

Verliefd in Griekenland

Dubbelroman

ISBN 9789462042421

Deze dubbelroman bevat:

* Harteloos

* Verscheurd Verlangen

© 2019 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2019 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Vivian en Andrea
De helende kracht van liefde zit in ons allemaal
We hoeven het alleen maar toe te laten

*If I give my heart to you tonight
Will you still be by my side
Or will you be gone
With the morning sun
Like a bird who yearns to fly*

*Take me in your arms
And let the love you see
Wash away your sorrow
Let the morning be ours to keep*

*Eva Cassidy 2008
© 1987 John Pennell*

Harteloos: pagina 5
Verscheurd Verlangen: pagina 273

Wilma Hollander

Harteloos

Uitgeverij Cupido

*Let us remember the suffering and pain
the survivors and the victims of the fire in Artane,
the mothers and fathers forever to mourn
the forty-eight children who never came home.*

© Christy Moore – 1985

*In respectful memory of
all the children who loved to dance
and never came home...*

Wilma

*Saint Laurent du Pont 1970, Artane 1981,
Zaragoza 1990,
New York 1990, Manila 1996, Göteborg 1998
Volendam 2001
Rhode Island 2003, Buenos Aires 2004,
Bangkok 2009,
Rio Grande do Sul 2013, New Taipei City 2015,
Bucharest 2015*

PROLOOG

Nederland – 2001

Het was stil op de begraafplaats. Doodstil.

Aarzelend bleef de jongen bij het hek staan. Sinds de begrafenis was hij hier niet meer geweest. Waarom zou hij ook? Dat wat hij zocht, was er niet meer. Haar levendigheid, haar warmte, haar...

Met een gesmoorde kreun draaide hij zich om en liep de straat weer op.

Nee! Hij kon het niet. Ze was weg. Voor altijd.

Gestorven in zijn armen, op de stoep voor de discotheek waar ze even tevoren nog zoveel plezier hadden gehad.

Waar ze hadden gedanst, gelachen, gezoend.

Tot de rook en de vlammen waren gekomen.

Tot de paniek was uitgebroken.

De jongen bleef staan en keek achterom naar de begraafplaats. Hij kon toch niet zomaar weglopen? Hij moest afscheid nemen. Haar vertellen waarom hij wegging, ook al kon hij nu alleen nog maar tegen haar grafsteen praten.

Maar wat moest hij zeggen? Wat kón hij zeggen? Dat zijn hart net zo koud was als de grond waarin zij lag? Dat hij haar miste?

O ja, hij miste haar nog iedere dag.

Hij miste haar enthousiasme, haar sms'jes, haar gebabbel, haar dromen over een gezamenlijke toekomst. Maar misschien... misschien was er wel nooit een toekomst voor hen samen geweest. Niet alle verliefde mensen bleven

voor altijd bij elkaar. Misschien was hun liefde ook van voorbijgaande aard geweest.

Hij zou het nooit weten. De brand had een eind gemaakt aan al hun dromen. Aan hun toekomst.

Aan zijn toekomst.

Nog één keer keek hij om naar het laantje waar hij haar grafsteen wist. Zijn lippen vormden een laatste groet, een stil vaarwel aan zijn te vroeg gestorven vriendinnetje.

Hij had geluk gehad, zeiden ze. Geluk dat hij nog leefde.

De jongen sloot even zijn ogen vóór hij zich omdraaide en doelbewust wegliep.

Leven, dacht hij minachtend. Leven!

Ze wisten er niets van. Het was haar hart dat gestopt was met slaan, haar dood die de kranten had gehaald. Maar het was zijn lichaam dat zonder hart was achtergebleven.

Koud. Eenzaam.

Harteloos.

HOOFDSTUK 1

Hilversum – 2011

Gefascineerd staarde Vivian naar de snelle praatbewegingen van Shani's bloedrood geverfde lippen. Eigenlijk was een mond maar een raar ding als je er goed naar keek. Een bij iedereen anders gevormd donker gat, omgeven door week vlees, waar geluid uit kwam.

Shani's mond had wel iets weg van een vissenbek. Haar onderlip stak een beetje naar voren en ze had kleine puntige tanden, die aan een roofdier deden denken.

Een piranha, dacht Vivian met een klein schokje van verbazing. Shani leek op een piranha. Waarom was haar dat nooit eerder opgevallen? Een beetje beschaamd wendde ze haar ogen af. Het was niet netjes om iemand zo aan te staren. Het was onfatsoenlijk.

Onfatsoenlijk...

Degene die dat woord had uitgevonden, was vast en zeker een zeer gefrustreerd mens geweest, vastgeroest in victoriaanse ketenen en opgevoed door puriteinen.

Of door háár ouders...

Met een schuldige blik keek Vivian naar de overkant van de tafel, waar haar moeder in geanimeerd gesprek was verwickeld met Albert de Clerque. In het roddelcircuit werd beweerd dat Albert op het punt stond de bank, waar hij al zoveel jaren eigenaar van was, over te dragen aan zijn zoon Herbert. Een gebeurtenis waar haar ouders zich erg op verheugden, want Herbert was de verloofde van

hun dochter. Van háár dus.

Vivian onderdrukte een zucht. Herbert was een goede partij, dat kon ze niet ontkennen. Hij had uitstekende manieren, zag er altijd uit om door een ringetje te halen en vergat nooit zijn aanstaande schoonmoeder te complimenteren met haar eeuwig jong blijvende uiterlijk.

Door en door fatsoenlijk, dat was Herbert ten voeten uit.

En saai. Oersaai.

Alleen durfde ze dat laatste niet hardop te zeggen. Haar vriendinnen vonden hem geweldig. Gisteren nog had Kim wat giechelg beweerd dat ze weleens een beschuitje met Herbert zou willen eten. Nou, van Vivian mocht het. Kim had Herbert nooit in adamskostuum gezien. Zij wel. Natuurlijk waren er ergere dingen dan een man met spillebeentjes, maar de gedachte dat ze de komende jaren met die spillebeentjes een bed zou moeten delen, maakte haar niet echt vrolijk.

Ze had nooit ja moeten zeggen toen hij had gevraagd of ze met hem wilde trouwen. Als hij het aanzoek niet in het bijzijn van haar ouders had gedaan, zou ze beslist geweigerd hebben. Maar ze had het verheugde gezicht van haar moeder gezien, de trotse blik die in de ogen van haar vader was verschenen, en ze had het hart niet gehad om hem af te wijzen.

Zijn aanzoek was precies waar haar ouders al die jaren op hadden gehoopt. Een goede partij voor hun enige dochter. En Herbert de Clerque was een goede partij. Dat wist iedereen.

“Waar zit jij met je gedachten,” tetterde Shani’s stem in

haar oor. “Heb je ook maar iets gehoord van wat ik zojuist zei?”

Vivian keek schuld bewust opzij. “Sorry. Ik was er inderdaad niet helemaal bij. Was het belangrijk?” Ze kon het zich niet voorstellen. Herberts zus zei nooit iets belangrijks. Niemand in zijn familie zei ooit iets belangrijks.

“Ik zei dat mama en ik morgen naar Amsterdam gaan om te shoppen. Als je zin hebt, kun je met ons mee.”

“Dank je, maar ik heb al een afspraak,” wimpelde Vivian haastig af.

“O?” Shani trok cynisch één zorgvuldig geëpileerde wenkbrauw op. “Laat me raden? Met dat obscure vriendinnetje van de rommelmarkt soms? Heeft ze weer iets uitzonderlijks voor je op de kop getikt?”

Vivian onderdrukte met enige moeite de neiging om Shani eens lekker in te peperen dat haar ‘obscure vriendinnetje’ Judy duizendmaal meer in haar mars had dan alle vriendinnen van haar aanstaande schoonzus bij elkaar, en zei in plaats daarvan zo waardig mogelijk: “Ik ben opgeroepen voor een sollicitatiegesprek. In Utrecht. Ik moet er om elf uur zijn.”

“Een sollicitatiegesprek! Toe maar.” Shani hield haar hoofd een beetje schuin en tuitte haar lippen. Haar onderlip stak daardoor nog meer naar voren dan anders, wat de gelijkenis met een piranha nog treffender maakte. “Waar hebben ze je voor opgeroepen? Voor een baan als koffiejuffrouw?” Ze barstte in een mekkerend gelach uit dat ongetwijfeld hatelijk bedoeld was, maar vanwege het hoge schaapeghalte eerder nogal onnozel overkwam.

“Ik heb gesolliciteerd als Personal Assistant bij een grote

touroperator,” verkondigde Vivian minzaam. “Voor de inkoopmanager Zuid-Europa, als je het precies wilt weten.”

Shani’s gemekker hield abrupt op. “Wat zeg je me nu? Personal Assistant? Dan heeft papa zeker een goed woordje voor je gedaan.”

“Jouw vader heeft er niets mee te maken gehad. Ik heb gereageerd op een advertentie in de krant en ze hebben me opgeroepen voor een gesprek.” Vivian prikte een champignon aan haar vork. Die doopte ze uitdagend in het kommetje roomsaus dat in het midden van de tafel stond en stak het hapje in haar mond.

“Vivian!” De bestraffende blik van haar moeder sprak boekdelen.

“Sorry, mam, maar die saus is ook zo lekker.” Vivian doopte nog een champignon in het kommetje. Onfatsoenlijk. Het was ongetwijfeld onfatsoenlijk, maar wel erg lekker.

“Dat,” zei haar toekomstige schoonvader met een vette knipoog in haar richting, “heb ik nou ook al die tijd al willen doen.” Hij negeerde de geschokte blik van zijn tafeldame en volgde onmiddellijk Vivians voorbeeld.

“Goed idee, meiske.”

“Mijn meiske zit vol goede ideeën,” klonk Herberts trotse stem vanaf de andere kant van de tafel. “Ze kan soms wat impulsief zijn, maar over het algemeen...”

Vivian kon er even niet meer tegen. Ze slikte de champignon met enige moeite door en schoof haar stoel met veel geknars achteruit. “Sorry, ik moet... Neem me niet kwalijk.”

Ze gooidde haar servet neer en rende de eetkamer uit, de

trap op naar de grote badkamer op de bovenverdieping. Met een schuldig gevoel draaide ze de deur op slot en liep naar de wastafel.

O, ze haatte dit soort familiedinertjes! Als ze nog langer aan die tafel was blijven zitten, zou ze het kommetje roomsaus ongetwijfeld over Herberts pedante hoofd hebben uitgestort. Of over dat van zijn vader. Een actie die absoluut niet bij haar meegaande karakter paste.

Wat mankeerde haar vandaag toch?

Oké, ze was nooit dol geweest op familiedinertjes. Ze had altijd al een gruwelijke hekel gehad aan het opzitten en pootjes geven dat haar ouders tijdens die gelegenheden van haar verlangden, maar de afschuw die ze vandaag voelde, was anders. Erger.

Kwam het soms omdat Herbert voor het eten had laten doorschemeren dat hij zeer binnenkort een datum wilde prikken voor hun huwelijk? Dat had ze kunnen verwachten. Per slot van rekening waren ze verloofd, en als je je verloofde, was je van plan om te trouwen. Toch?

Maar... een verloving was lang niet zo definitief als een huwelijk. Als ze eenmaal getrouwd waren, zat ze voor altijd aan hem vast. In voor- en tegenspoed.

Vivian kreunde hardop.

“Ik wil helemaal niet trouwen,” mompelde ze mistroostig tegen haar spiegelbeeld. “Ik wil een leuk Brocante-winkeltje bij de Kei, met mooie meubeltjes die ik eigenhandig heb opgeknapt. Een winkeltje vol met de grappige hebbedingetjes die ik in de afgelopen jaren op rommelmarkten heb vergaard en die allemaal hun eigen verhaal vertellen. Een winkel met gezellige spulletjes om te ver-

kopen aan mensen die mijn smaak kunnen waarderen. Dat is wat ik wil.”

Haar spiegelbeeld keek ongeïnteresseerd terug en zei niets.

Vivian slikte. Ze wist maar al te goed dat ze niet kon hebben wat ze wilde. Niet zonder haar ouders pijn te doen. Niet zonder Herbert pijn te doen. Als ze met Herbert trouwde, zou iedereen blij zijn. Ze zou haar ouders heel gelukkig maken. En ze zou een goede vrouw voor Herbert zijn. Zo was ze immers opgevoed? Om een goede echtgenote te zijn? Een goede vrouw voor de juiste man. En Herbert was de juiste man voor haar. Dat zei iedereen.

Maar ze was niet verliefd op hem.

Ze wilde geen man met spillebeentjes.

Ze wilde een man die met haar kon lachen en zingen en ruziemaken. Een man die haar tot in de vroege uurtjes van de nacht zou beminnen om het weer goed te maken.

Met een gesmoorde kreun wendde Vivian zich van de spiegel af.

Ze had niets te willen, want dat wat zij wilde, zou het hart breken van de mensen die ze het meest van alles liefhad. Het hart van haar lieve zorgzame ouders, die haar vijftwintig jaar lang op de beste manier die ze kenden hadden opgevoed en er alles voor over hadden gehad om hun dochter datgene te geven wat ze zelf nooit hadden gekend. Geld. Status. Aanzien.

Vivian haalde diep adem en deed de badkamerdeur weer open.

Het was hoog tijd om naar beneden te gaan en zich van haar beste kant te laten zien.

Ze kon niet anders. Ze mocht – nee, ze wilde! – haar ouders niet teleurstellen.

Nooit!

* * *

“En ik vind het heerlijk om te reizen,” zei Vivian. Ze voelde een zweetdruppeltje langs haar oor naar beneden glijden en hoopte dat het niet zichtbaar zou zijn voor de twee mannen die tegenover haar aan de grote directietafel zaten.

De oudste van de twee, de personeelschef, bekeek fronsend haar cv. “U hebt al aardig wat banen gehad als ik het zo eens bekijk, juffrouw Meijers. In de laatste hebt u het... eens kijken... een klein halfjaartje uitgehouden. Tot eind oktober vorig jaar. En sindsdien bent u werkeloos?”

“Ik doe veel aan vrijwilligerswerk,” betoogde Vivian. “Ik doe boodschappen en laat honden uit voor ouderen die niet meer zo goed ter been zijn. En dat ik zoveel baantjes heb gehad, is niet altijd mijn eigen keuze geweest. Bedrijven bieden tegenwoordig alleen nog maar halfjaarcontracten aan en met alle bezuinigingen en inkrimpingen...” Ze keek hem met haar meest onschuldige blik aan. “U weet zelf hoe het gaat. Wie het laatst binnenkomt, gaat er het eerst weer uit.”

De jongere man, die zich had voorgesteld als ‘Gert de Bree, inkoopmanager Zuid-Europa’, keek haar vorsend aan. “Dus het ligt niet aan de kwaliteit van je werk?”

“Absoluut niet!” Vivian schudde verontwaardigd haar

hoofd. “Op mijn werk valt niets aan te merken.” Nou ja, afgezien natuurlijk van die keer dat ze vergeten was om de uitnodigingen voor een belangrijke vergadering van de Raad van Bestuur te versturen. Of die keer dat ze de kopiëermachine uren had laten kopiëren omdat ze helemaal vergeten was dat ze hem had aangezet. Of al die andere blunders die ze had gemaakt omdat ze met haar gedachten ergens anders was. Maar dat ging ze hun uiteraard niet vertellen. Ze zat hier om zichzelf te verkopen, nietwaar? “Als u besluit om mij aan te nemen, beloof ik u dat u er geen spijt van zult hebben,” voegde ze er nog snel aan toe....

De personeelschef schraapte zijn keel. “Wel, ik, eh...” Hij keek even opzij naar zijn collega. “Ik geloof dat we zo een aardige indruk van u hebben gekregen, juffrouw Meijers. Heb jij nog vragen, Gert? Anders stel ik voor dat we het gesprek beëindigen.”

“Ik heb geen vragen meer,” zei Gert. Hij liet zijn blik waardierend over Vivians strakke mantelpakje glijden. “Wat mij betreft, houden we het hierbij.”

Vivian boog zich voorover om haar tas van de grond te pakken. Het ontging haar niet dat beide mannen een belangstellend oog op haar nu duidelijk zichtbare décolleté lieten vallen. Inwendig kreunde ze, hoewel ze het laag uitgesneden topje en het strakke mantelpakje juist daarvoor had aangetrokken.

“Alle beetjes helpen,” had Judy gezegd toen ze hoorde dat Vivian naar een sollicitatiegesprek moest. “Je mag ze best laten zien wat je ze behalve je diploma’s nog meer te bieden hebt. Een man blijft een man. Geloof me, mijn dagop-

brengrst stijgt naarmate mijn decolleté dieper wordt.” En dus had Vivian haar raad opgevolgd. Ze wilde deze baan heel graag hebben. Na meer dan vier maanden thuiszitten had ze er veel voor over om weer aan het werk te kunnen. “We laten je uiteraard zo snel mogelijk onze beslissing weten,” verzekerde Gert haar toen hij even later met haar meeliep naar de lift. “Ik wil dit voor het eind van de week afgerond hebben. Het inkoopseizoen is vorige maand begonnen en ik heb voor de komende weken al een aantal reizen naar verschillende bestemmingen gepland. Het zou fijn zijn als ik tegen die tijd voorzien ben van een assistente.”

“Zoals ik daarnet tijdens het gesprek ook al heb aangegeven, zou het voor mij geen enkel probleem zijn om op zo’n korte termijn op reis te gaan,” zei Vivian. “Ik woon nog thuis, dus problemen met oppas zoeken voor de kat of iemand vinden die de plantjes water wil geven heb ik niet. Ik hoef alleen mijn koffer maar te pakken.”

Gert bleef bij de lift staan en drukte op het knopje. “En je verloofde? Heeft die er geen bezwaar tegen als je met je baas op reis gaat?”

“Mijn verloofde?” Vivian keek hem verbaasd aan. “Waarom? Zo’n inkoopreis is toch geen sociaal uitstapje? Dat hoort gewoon bij het werk. Hij gaat zelf ook vaak genoeg met zijn secretaresse ergens heen.” Ze schudde lachend haar hoofd. “Nee hoor, daar hoeft u niet bang voor te zijn. We zijn geen van beiden jaloers aangelegd.” “Goed om te weten.” Gert gebaarde naar de wachtende lift. “Ik neem aan dat je de uitgang zelf kunt vinden? Dan neem ik hier afscheid van je. Bedankt voor je komst en je

hoort zo gauw mogelijk van ons.”

“U ook bedankt.” Vivian schudde hem de hand en stapte snel de lift in. “Fijne dag nog verder.” Ze bleef charmant glimlachen tot de liftdeuren gesloten waren en slaakte toen een gigantische zucht van opluchting. Gelukkig, dat zat erop. Ze had geen idee of ze een kansje maakte, maar ze had in ieder geval haar uiterste best gedaan om een zo goed mogelijke indruk te maken.

Met een vriendelijke glimlach naar de receptioniste huppelde ze bijna het grote gebouw uit. Koffie! Met gebak. Dat had ze wel verdiend na deze inspanning.

Ze grabelde haar mobieltje uit haar citybag en toetste snel het nummer van Judy in. “Hoi Ju, met mij. Ik ben klaar. Heb je tijd voor koffie of zo? Ja? Mooi. Ik ben in de buurt van de Oudegracht, dus ik dacht aan Toque Toque of anders bij Café Flater... Toque Toque? Ja, prima... Zie ik je daar met een minuut of tien. Yep, tot zo.”

Ze verbrak de verbinding en liep over de Haverstraat de gracht op. In de verte hoorde ze de klokken van de Dom twaalf uur slaan. Het gesprek had langer geduurd dan ze had verwacht. Bijna drie kwartier hadden de beide mannen haar aan een spervuur van vragen onderworpen. Drie kwartier om hen ervan te overtuigen dat zij de beste kandidaat voor de baan was.

Ze wist niet of het genoeg was geweest. Ze wist wel dat ze de baan graag wilde hebben. Werken voor een touroperator die reizen organiseerde naar bestemmingen op de hele wereld leek haar heel wat aantrekkelijker dan haar vorige baan als secretaresse bij een beleggingskantoor. Sinds ze drie jaar geleden haar opleiding hbo-Office Management

had afgerond, had ze inderdaad het ene baantje na het andere gehad, zoals de personeelschef terecht had opgemerkt. Maar de halfjaarcontracten die ze aangeboden kreeg, waren haar goed uitgekomen, want langer dan zes maanden hield ze het toch niet uit in de strakke bedrijfscultuur van de verzekerings- en beleggingsbedrijven waar ze tot nu toe had gewerkt. Dat was ook de reden dat ze de afgelopen maanden weinig haast had gemaakt met het vinden van een nieuwe baan. Ze wilde een andere richting op, weg uit dat strakke keurslijf van targets halen, klanten scoren en nog meer geld verdienen. Herbert begreep haar hang naar een andere beroepssector niet. Hij was gek op alles wat met geldzaken te maken had. Als ze had gewild zou ze zo een baan op een van de bankfilialen van zijn vader kunnen krijgen. Maar dat wilde ze niet. Ze wilde... Vivian duwde de deur van Café Toque Toque open. Het had weinig zin om te verlangen naar iets wat buiten haar bereik lag. En een eigen winkeltje lag nu eenmaal ver buiten haar bereik. Niet alleen haar ouders waren ertegen, ook Herbert zou nooit toestaan dat zijn vrouw ondernemer werd. Hij had zelfs al door laten schemeren dat hij haar na hun huwelijk het liefst fulltime thuis zou zien. Dat zou zijn carrière ongetwijfeld ten goede komen. Hij verwachtte dat ze net zo iemand zou worden als zijn moeder Lucia, dacht Vivian geërgerd terwijl ze het café binnenstapte. Iemand die haar hele persoonlijkheid opofferde ter meerdere glorie van haar echtgenoot. Lucia de Clerque leidde een leven dat uit weinig anders bestond dan het organiseren van dinertjes en liefdadigheidsfeesten, vergaderingen van vrouwenverenigingen bijwonen

en tennissen met haar vriendinnen. Ter compensatie van haar lege glamourleven ging ze regelmatig shoppen, waarbij ze meer geld uitgaf dan Vivian in een maand verdiende. Als Herbert dacht dat zij daarmee de rest van haar leven tevreden zou kunnen zijn, dan had hij het toch echt mis.

Judy was er nog niet, zag ze, toen ze snel de zaak rondkeek. Aarzelend bleef ze even halverwege de ruimte staan, speurend naar een tafeltje. Het was al aardig druk, maar gelukkig was er bij het raam nog een plekje vrij. Snel liep ze ernaar toe, trok haar jas uit en liet zich met een diepe zucht op een van de stoelen zakken.

“Goedemiddag. Wat mag het zijn?” Een dienstertje schoot onmiddellijk op haar af.

“Koffie.” Vivian wierp een snelle blik op de kaart. “Een Café Caramel lijkt me wel wat. Met appeltaart.”

“Met of zonder slagroom?”

“Alles erop en eraan graag.”

“Prima. Het komt er zo aan,” beloofde het meisje, en ze haastte zich naar de volgende klant. Vivian leunde iets naar voren zodat ze de gracht in de gaten kon houden. Ze hoopte dat Judy gauw zou komen. Ze verheugde zich erop haar alles over het gesprek van vanmorgen te kunnen vertellen. Judy was zo ongeveer de enige persoon die haar begreep. Als ze haar niet had om af en toe stoom bij af te blazen, zou ze gek worden. Met haar andere vriendinnen kon ze niet praten over wat haar echt bezighield. Haar passie voor rommelmarkten, de schuur in de achtertuin waar ze de gekochte meubeltjes opknapte... Ze wilden er niets over horen. Hun leven bestond uit shoppen, uitgaan

en een geschikte echtgenoot aan de haak slaan. Alles wat daarbuiten viel, was niet interessant.

Maar Judy was anders. Judy behoorde niet tot ‘ons milieu’ zoals Vivians moeder het altijd uitdrukte. Met haar donkergekleurde huid, haar vrijevochten opvattingen en haar stalletje op de rommelmarkt was ze niet bepaald het type vriendin dat ma Meijers voor haar dochter in gedachten had, maar Vivian piekerde er niet over om de vriendschap met Judy te beëindigen. Het was een van de weinige dingen waar ze echt plezier aan beleefde en ze weigerde om dat op te geven.

“Eén Café Caramel met appeltaart,” zei de serveerster terwijl ze de bestelling op het tafeltje zette.

“Maak er maar twee van,” klonk een vrolijke stem achter Vivian. “Dat lust ik ook wel.”

“Judy!” Vivian draaide zich verbaasd om. “Ik heb je helemaal niet zien aankomen.”

“Dat komt omdat je natuurlijk weer zat te dromen.” Judy gooide lachend haar jas over een stoel en ging tegenover Vivian zitten. “Nou? Vertel op, hoe is het gegaan? Heb je die baan gekregen?”

“Ze bellen me zo gauw mogelijk.” Vivian begon te grijnzen. “Jouw decolleté-tip heeft in ieder geval effect gehad. De heren waren zeer geïnteresseerd.”

“Die baan is voor jou,” beweerde Judy met grote stelligheid. “En niet vanwege je decolleté, maar omdat je er geknipt voor bent.”

“Ik hoop het,” verzuchtte Vivian. “Het is in ieder geval iets anders dan beleggingen en verzekeringen. Die kwamen me echt de neus uit. Daarbij vergeleken is honden

uitlaten en boodschappen doen het Walhalla.”

“Maar dat zag ik je ook niet voor eeuwig doen,” merkte Judy op. “Ik vind het heel prijzenswaardig van je en ik weet zeker dat je klantjes je heel dankbaar zijn, maar voor iemand van jouw kaliber zijn er wel andere mogelijkheden weggelegd.”

Vivian grimaste. “Ja, ik kan altijd nog bankiersvrouw worden. Heb ik je al verteld dat Herbert een datum voor onze bruiloft wil vastleggen?”

“Nee! En? Wat heb je gezegd? Dat je helemaal niet van plan bent om met hem te trouwen?” Judy keek haar fronsend aan. “Ik heb het al vaker gezegd, Vivian. Ik snap echt niet wat je in die vent ziet. Waarom kap je er niet mee? Jullie passen absoluut niet bij elkaar.”

“Mijn ouders vinden anders van wel.” Vivian wendde haar hoofd af en staaarde naar buiten, waar net een innig omstrengeld stelletje voorbijkwam. Het meisje keek zo gelukkig dat Vivian een steek in haar hart voelde en snel weer terugkeek naar Judy. “En mijn vriendinnen denken er net zo over. Volgens hen zijn wij ‘het perfecte stel’.”

Judy rolde veelzeggend met haar ogen. “Ja, ja... maar zij hoeven niet iedere dag met hem door te brengen. Je houdt niet van hem, Vivian, je bent niet eens verliefd op hem. Hoe kun je dan in vredesnaam met hem trouwen?”

Vivian beet op haar lip. Dat was een vraag waar ze liever niet over nadacht.

“En nog een Café Caramel voor mevrouw hier. Met appeltaart,” zei de serveerster opgewekt terwijl ze alles op tafel neerzette. Ze bleef even afwachtend staan. “Alles naar wens, dames?”

“Prima, dank je wel.” Vivian knikte haar vriendelijk toe, dankbaar dat de serveerster haar een antwoord had bespaard.

“De tweede koffie is halve prijs,” zei het meisje. “En voor het geval jullie na de appeltaart nog behoefte hebben aan een lunch: we hebben vandaag een heerlijke carpaccio-schotel in de aanbieding.” Met een laatste stralende glimlach draaide ze zich om en liep weg.

Judy liet zich niet afleiden. “Nou?” Ze nipte aan haar heerlijk uitzierende caramelkoffie en keek Vivian afwach- tend aan. “Je hebt me nog geen antwoord gegeven. Waarom zou je met Herbert trouwen als je niet van hem houdt?”

Vivian zuchtte. “Je weet best hoe het er bij ons thuis aan toe gaat, Ju. Ik kan gewoon niet anders. Mijn ouders...”

“Maar je bent niet van je ouders. Je bent van jezelf,” be- toogde Judy fel. “Het is heel fijn dat ze je een goede op- voeding hebben gegeven, fantastisch dat ze je op handen dragen, maar verdikkeme, Vivian, dat is wat goede ouders doen. Ze kunnen toch niet van jou verwachten dat jij hún dromen waarmaakt? Als ze echt van je houden, willen ze maar één ding en dat is dat jij gelukkig wordt. En met die Herbert word jij niet gelukkig, dat kan ik je zo wel vertel- len.”

“Wat is gelukkig?” Vivian haalde gelaten haar schouders op. “Ik weet zeker dat hij me goed zal behandelen. Hij is niet gewelddadig, hij is hoffelijk, hij drinkt zelden te veel...”

“...hij is hartstikke saai en heeft spillebeentjes,” vulde Judy aan. Ze schudde haar hoofd. “Jij verdient beter,

Vivian. Kijk naar jezelf! Je hebt een knap smoeltje, een leuk figuur...”

“Volslank, zul je bedoelen.” Vivian trok een gezicht. “Er zit zeker vier kilo te veel aan. Die appeltaart is dus helemaal niet goed voor me.”

“Maar wel lekker!” zei Judy grijnzend. “Mens, durf toch eens te leven! Niemand is perfect, weet je dat nu nog niet? Dat is jouw gebrek: je wilt té perfect zijn, je wilt iedereen een plezier doen en dat gaat nu eenmaal niet. Daar word je alleen maar ongelukkig van.” Ze nam een grote hap van haar appeltaart en ging met volle mond verder: “Je zou eens wat meer aan jezelf en wat minder aan anderen moeten denken. Je bent vijftientig en loopt nog steeds aan de leiband van je pa en moe... Je wóónt zelfs nog bij hen. Dat is toch niet normaal? Als ze goede ouders waren, hadden ze je er allang uit gegooid. Dat is de voornaamste taak van ouders: zorgen dat hun kinderen op eigen benen kunnen staan. Maar jij... jij weet niet eens wat het is om voor jezelf te moeten zorgen.”

Vivian voelde even een steek van medelijden. Ze wist dat Judy al op haar veertiende van huis was weggelopen omdat haar ouders haar mishandelden. Haar vriendin had nooit een veilig ouderlijk huis gekend, maar zij wel. Haar ouders mochten dan overbezorgd zijn, door en door fatsoenlijk en af en toe behoorlijk verstikkend, het kwam allemaal voort uit hun liefde voor haar. En dat was iets wat Judy waarschijnlijk nooit zou kunnen begrijpen. “Ach, als ik deze baan krijg, zullen ze me wel wat meer los moeten laten,” merkte ze met een ondeugende glinstering in haar ogen op. “Als ik het goed begrepen heb, zou

ik al een week na indiensttreding op inkoopreis moeten met mijn nieuwe baas. Ze wilden tenminste weten of dat een onoverkomelijk bezwaar zou zijn.”

“O ja? Waar naartoe dan?” informeerde Judy onmiddellijk.

“Naar Griekenland. Een of ander onbekend schiereiland.”

Vivian fronste haar voorhoofd. “Ik ben de naam even vergeten. Iets met een P. Pi... Po... ik weet het niet meer. In ieder geval had ik er nog nooit van gehoord. Maar volgens Gert, dat is de inkoopmanager, zou het een goede bestemming zijn voor mensen die van het ‘authentieke Griekenland’ houden.”

“Spannend. En die Gert... Denk je dat je met plezier voor hem zou kunnen werken?” wilde Judy weten.

Vivian dacht er even serieus over na. “Ja. Ja, ik geloof het wel. Ik vond hem sympathiek. Een midden dertiger, schat ik. Echt zo’n zakentype. Strak in het pak, charmante glimlach, vlotte babbel... Ik denk dat ik wel met hem overweg zou kunnen, ja.” Ze haalde haar schouders even op. “Nou ja, laten we maar niet op de zaken vooruitlopen. Als het positief uitvalt, hoor ik het voor het einde van de week.”

Judy wierp haar een stralende glimlach toe. “Vertrouw me nu maar, die baan is voor jou,” herhaalde ze, en ze keek er zo vastbesloten bij dat Vivian het bijna geloofde. Bijna... maar nog niet helemaal.